

10/11 1984
Gerda Ault

Alla tycker vi väl om julen, så ock jag, som den religiösa syndare jag är. När julsångerna och psalmerna börjar höras i radion känns det så mjukt och varmt, jag känner mig som en mångfalt bättre människa än jag är, och naturligtvis är de stunderna både efterlängtade och dyrbara. Sedan kommer julgranarna som lyser och strålar i nästan varje trädgård, och julstjärnorna i fönstren, och med all den sköna prakten följer lätt tanken att nej, vi är nog ändå inte så tokiga, vi människor, eftersom vi längtar efter och vill ha allt detta ljus i mörkret. — Så tycker väl också Vattenfall, fast av andra orsaker.

Helger och skrämnskott

Och på skyltsöndagen är trängseln stor och stämningen hög på gatorna. Vi är glada och vänliga och avslappade, vi är som tjocka snälla slakten allihop. Att mänskan är mänskans gamman, det känner vi då alla så väl. Och sen skriver vi julkort, framför allt till de där som man känner dåligt samvete inför därför att man inte har hört av sig sen förra julen, och ändå blir många kort oskrivna för att man skäms över att inte ha hört av sig på så länge och det är bara att hoppas att de inte skickar julkort. Ja hjärtat, det känner man verkligen av till julen.

Och så kommer juldagarna, de där dagarna då det skall kännas just så fint som man längtat efter. Lugn och stillhet, glädje och hopp och tro. Man skall få känna sig just så bra som man känner att man innerst inne är, men som vardagarnas jobb hindrar en från att vara.

Julafton, jo, visst, det är festligt och roligt, det är det visst det, och juldagen, jaa, joo, lugnt och stilla är det ju. På annandagen, kanske man tänker i hemlighet att det skall bli trevligt att få en tidning i morr'n igen. Men man är ju varken dummare eller oärligare än att man känner, att så som man önskade och hoppades, trodde att det skulle bli, det blev det inte. Det känns litet tomt, litet, litet besviken är man. Blev det inte mer? Varför kom den inte, den där högtidligheten och stillheten då allt skulle vara annorlunda. Men friden kom inte, inte i år, och inte i fjol.

Ingen stjärna föll ner i min trädgård. Julklappar, ja det är roligt, men det var det som inte går att slå in i paket, det var det jag helst hade velat ha, men inte fick. Kanske för att jag glömt, att friden på jorden förutsätter att man ärar Gud i himlen.

Nej, man får dränka sig i skinkan, äta förtvivlat innan den surnar, och av rödkålssalladen som mörknar i grytan. Och man kan alltid dra en lättnadens suck när julgästerna reser hem till sitt igen. Och mellandagarna är sköna dagar, och sen kommer nyår. Å, det finns mycket att trösta sig med.

Årets sista skälvande timmar och minuter, de är just skälvande. För visst undrar man vart det där årslånga obekanta tåget skall föra en? Det är lätt hänt att man ser Tecken.

Det som först hände mig var att jag upptäckte att handväskans lilla spegel var krossad, bitar och skärvor var allt som fanns i fodralet. Det är ofrånkomligt att tänka på sju års olycka. Dan därpå såg jag libbilen tre gånger. Eftersom jag har en motvilja mot att knöla ner en vissen blombukett i sophinken lägger jag dem utomhus där de får återgå till jorden på sitt naturliga sätt. Men den bukett jag kastade bort var en bunden bukett, och där låg den sen på marken och jag, ja jag tänkte på vad jag tänkte. Det sista tecknet var att almanacksbladet med anteckningar om det ena och det andra som jag tejpar fast på garderobsdörren nära telefonen, det lossnade och föll ner på golvet. Trots alla tejpremsor.

Så nu spörs det.